

Konečno mu je vid tako opešal, da je moral prositi za umirovljenje. Konec novembra l. 1894. je stopil v pokoj. Nj. Veličanstvo mu je zvišalo z ozirom na njegovo bolezen pokojnino za 400 K. Žalibog mu tudi v pokoju bolezen ni prizanašala. Leta je moral prebiti v temni sobi, cele noči je prebedel, ker mu bolečine niso dale spati. Konečno so se pomirile oči, že si je revež oddahnil, kar se shujša anevrizma na nogi tako, da si jo je moral dati odrezati. A tudi ta žrtev je bila zastoj. 16. oktobra zjutraj je rešila smrt potrpežljivega trpina daljših bolečin. Bodí mu zemljica lahka! Narodu slovenskemu bo ostal v trajnem, hvaležnem spominu.

F. H.

† **Fran Orožen.** Ob sklepu lista nam je nepričakovano došla tužna vest, da je ugrabila neizprosna smrt zopet enega naših boljših kulturnih delavcev: dne 26. novembra je po mučni bolezni v 59. letu svoje starosti preminil Fran Orožen, profesor na c. kr. učiteljskih v Ljubljani. — Rodil se je 17. decembra 1853 v Laškem trgu na Štajerskem. Mariborski stolni prošt Ign. Orožen, znameniti zgodovinar lavantinskih dekanij, je bil njegov stric. Po končanih modroslovnih študijah je služboval kot suplent na novomeški gimnaziji, odkoder je prišel v jeseni l. 1886. za suplenta na ljubljansko realko, kjer je ostal tri leta; poučeval je zgodovino, zemljepis, nemščino in slovenščino. V septembru l. 1889. je bil imenovan za profesorja na ljubljansko učiteljske in tu je deloval do svoje smrti. — V politični javnosti se Orožen ni kazal, tem plodnosneje pa je posvetil svoje moči strokovnim organizacijam in pisateljevanju. Ko je l. 1892. idealno navdušenje za slovenske planine in čudoviti Kras poklicalo v življenje „Slov. planinsko društvo“, mu je bil Orožen načelnik celih petnajst let; in prva slovenska planinska kočá na Črni prsti nosí njegovo ime. Ko se je odpovedal načelniški časti, mu je občni zbor podelil častno članstvo, „ker je od postanka društva . . . ob hudih narodnih in političnih borbah previdno vodil društvo, mirno, trezno in stvarno deloval ter se posebno odlikoval tudi s planinoslovnimi spisi“. — Novoustanovljenemu „Društvu slovenskih profesorjev“ je načeloval do svoje bolezni; bil je član in odbornik „Pisateljskega podpornega društva“, od leta 1898. je bil marljiv odbornik „Matiče Slovenske“. — Oroženovo književno delovanje je bilo plodonosno. Za „Planinski Vestnik“, ki mu je bil nekaj časa tudi sourednik, je napisal te-le daljše članke: Valentin Vodnik kot turist in turistiški pisatelj (l. 1895); svojemu učitelju, slovečemu alpinistu Frid. Simonyju je posvetil prisrčen nekrolog (1896), opisal je Rogaško goro ali Donati (1896), „Golte“ ali Mozirsko planino (1898), svoje izlete na Krn, na Lisco poleg Sevnice ob Savi (1899) in na Mrzlico (1901). Mnogo je potoval po slovenskem Štajerju, ki ga je poznal temeljito. Posebno važno je njegovo „Potovanje na severno slovensko jezikovno mejo“, ki ga je napravil leta 1900. iz Celja čez Vojnik, Mislinjo, Slovenji Gradec v Spodnji Dravograd, Marenberg, na Kozjak, v Ivnico, Arvež, Luče in Lipnico. O njem nam obširno poroča v Plan. Vestniku za l. 1901. Pisal je o Vodnikovem „Vršacu“ ter določil, da je Mali Triglav po Vodniku opevani Vršac (1899). Iz Valvasorja je posnel njegovo pripovedovanje o Krmi ali Triglavu (1903); o Valentinu Staniču, prvem slovenskem veleturistu, je sestavil daljšo razpravo (XIII, 1907). — V „Ljubljanskem Zvonu“ je priobčil sledeče poljudne črtice: „S čim in kako so pisali stari narodi in kako pišemo zdaj?“ (1887), „O početku in razvoju pisem“ (1888), „Henry Moreton Stanley“ (1890; življenjepis tega slovečega afriškega potovalca je izdal l. 1892. v posebni knjigi). „Prvi hribolazci na Triglavu v dobi 1778 do 1837 (Lj. Zv. 1895). V spomin stoletnice Vodnikovega potovanja na Triglav je napisal črtico „Vodnik kot turist“

(1895). Razen tega je napisal za Zvon tudi par daljših ocen. — V „Zborniku Matice Slovenske“ je priobčil razpravo o zemljevidih slovenskih pokrajin v prejšnjem in sedanjem času (1901). Za Matično serijo „Slovenska zemlja“ je napisal kot četrto knjigo „Vojvodina Kranjska“, ki je izšla v dveh delih (1901, 1902). Enako monografijo je hotel sestaviti tudi o slovenskem Štajerskem, pa mu je smrt prekrižala domoljubno namero. — Orožen je bil zelo marljiv šolski pisatelj. Za slovenske ljudske in meščanske šole je priredil Haardtov stenski zemljevid Palestine (1897), stenski zemljevid Evrope (1899), zemljevid zahodne in vzhodne polute in vojvodine Kranjske. Skupno z Rutarjem je priredil Haardtov zemljepisni atlas za ljudske šole s slovenskim učnim jezikom (1898). Spisal je „Metodiko zemljepisnega pouka“ (1891, 2. izd. 1898), „Zemljepis za meščanske šole“ v treh stop. (1891—1896; 3. nat. 1904), ki je izšel pred kratkim v popolnoma predelani obliki. L. Schwentner je založil Orožnov „Zemljepis Avstrijsko-ogrške države (Domoznanstvo) za četrti razred srednjih šol“ (1907), v c. kr. zalogi šolskih knjig na Dunaju pa je zagledalo beli dan njegovo „Kranjsko domoznanstvo“ (1909). — Sklepam z besedami učiteljskega zbora: „Izvrstnemu in vestnemu učitelju, najboljšemu prijatelju mladine, vrlemu in ljubeznjivemu tovarišu ostani blag spomin! *Dr. J. Š.*“

„**Turkova prisega**“. Ljubljanski dnevnik „Slovenec“ je prinesel v št. 260 (dne 12. nov. t. l.) članek „Mrk polumeseca“ izpod peresa prof. Antona Bezenška iz Sofije. V tem vojnem poročilu z bolgarskega bojišča čitamo tole pisateljevo refleksijo: „Ko sem bil še mlad dijak, sem rad poslušal pripoved o stari, mogočni lipi, ki stoji tam na Čerinu (pod Konjiško goro v Črešnicah) in v svoji mladeniški navdušenosti sem zložil pesem o tej lipi, ki je tiskana v Vrčcu (l. 1870.) in se začinja z besedami:

Stoji tam lipa stara,
še turških čet spomin . . . ,

a konča v tem zmislu, da veli turški poveljnik: ako bo pečen petelin še enkrat zapel, pridem spet kdaj v te kraje nazaj.“ — Anton Bezenšek omenja tu svojo mladostno pesem, ki jo je objavil v „Vrčcu“ l. 1874. na str. 165 (ne l. 1870., saj takrat „Vrtec“ še ni izhajal) pod naslovom „Turkova prisega“. (Po narodnej pripovedki zložil A. B.) Pesem obstoji iz 21 nibelunških kitic — ima torej v tistih časih moderno obliko pripovedne pesmi — in se začinja:

Pod goro tam Konjiško ravnina je Čarin,
Kjer raste lipa stara, še turških dnij spomin . . .

Prav ta pesem pa je objavljena tudi v Levstikovih zbranih spisih (I., str. 285—288) v ciklu njegovih romanc, balad in legend. Fr. Levec kot urednik teh spisov v „Tolmaču“ nič ne omenja zgodovine „Turkove prisega“, češ da ni prvotno Levstikova, kakor je zabeležil n. pr. o pesmi „Živopisec in Marija“, da je pravzaprav L. Pintarjev prevod Platenove „Legende“. V kazalu je pač omenjeno, da je „Turkova prisega“ izšla v Vrčcu l. 1874., dodani datum v oklepaju (25. sept. 1876) pa znači, da jo je Levstik priredil takrat za natis. Stvar si razlagamo takole: Levstik je kot Vrčev sotrudnik in njega pesniški urednik dobil tudi Bezenškovo pesem v presojo in jo je nekoliko opilil. Bistvenih prememb sicer ni najti: rime so, razen dveh, vse Bezenškove, le besede je Levstik mestoma preuredil in predstavil. Pač pa je Levstik izpustil 6. kitico, najbrž kot nebistveno in dejanje motečo; a baš na to se Bezenšek v svoji reminiscenci sklicuje. Vezir Mustafa se namreč zaklinja: